Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми разширен състав)

8 март 2012 година *

„Жалба за отмяна — Държавни помощи — Схема за помощи, допускаща данъчна амортизация на финансовата репутация за придобиване на дялови участия в чуждестранни дружества — Решение, с което схемата за помощи се обявява за несъвместима с общия пазар, без да се разпорежда възстановяването на помощите — Акт, съдържащ мерки за изпълнение — Липса на лично засягане — Недопустимост“

По дело T-221/10

Iberdrola, SA, установено в Bilbao (Испания), за което се явяват J. Ruiz Calzado, M. Núñez-Müller и J. Domínguez Pérez, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н R. Lyal и г-н C. Urraca Caviedes, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на член 1, параграф 1 от Решение 2011/5/ЕО на Комисията от 28 октомври 2009 година относно данъчна амортизация на финансовата репутация за придобиване на значителни дялови участия в чуждестранни дружества C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), приведена в действие от Испания (ОВ L 7, 2011 г., стр. 48),

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав),

състоящ се от: г-н L. Truchot (докладчик), председател, г-жа M. E. Martins Ribeiro, г-н N. Wahl, г-н S. Soldevila Fragoso и г-н H. Kanninen, съдии,

секретар: г-жа B. Pastor, заместник-секретар,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 октомври 2011 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: испански.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С писмени въпроси, отправени през 2005 г. и през 2006 г. (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 и P-5509/06), няколко членове на Европейския парламент се обръщат към Комисията на Европейските общности във връзка с квалифицирането като държавна помощ на разпоредбата, предвидена в член 12, параграф 5, въведен в испанския Закон за корпоративния данък с Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (Закон 24/2001 за приемане на данъчни, административни и социални мерки) от 27 декември 2001 г. (BOE n° 313 от 31 декември 2001 г., стр. 50493) и възпроизведен в Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (Кралски законодателен декрет 4/2004 за одобряване на изменения текст от Закона за корпоративния данък) от 5 март 2004 г. (BOE n° 61, от 11 март 2004 г., стр. 10951) (наричана по-нататък „спорната схема“). Комисията отговаря по същество, че съгласно информацията, с която разполага, спорната схема изглежда не попада в приложното поле на правилата за държавните помощи.

2 С писма от 15 януари и 26 март 2007 г. Комисията иска от испанските власти да предоставят информация, въз основа на която тя да може да прецени обхвата и последиците от спорната схема. С писма от 16 февруари и 4 юни 2007 г. Кралство Испания представя на Комисията исканата информация.

3 С факс от 28 август 2007 г. Комисията получава жалба от частен оператор, в която се твърди, че спорната схема представлява държавна помощ, несъвместима с общия пазар.

4 С Решение от 10 октомври 2007 г. (резюме в ОВ C 311, стр. 21) Комисията открива официалната процедура по разследване на спорната схема.

5 С писмо от 5 декември 2007 г., Комисията получава мнения от Кралство Испания относно това решение за откриване на процедурата. Между 18 януари и 16 юни 2008 г. Комисията също получава мнения и от 32 заинтересовани страни, включително и от жалбоподателя, Iberdrola, SA. С писма от 30 юни 2008 г. и от 22 април 2009 г. Кралство Испания представя отговорите си на мненията на третите заинтересовани страни.

6 На 18 февруари 2008 г., 12 май и 8 юни 2009 г. се провеждат технически заседания с испанските власти. Други технически заседания се провеждат и с някои от 32-те заинтересовани страни.

7 С писмо от 14 юли 2008 г. и с електронно писмо от 16 юни 2009 г. Кралство Испания предоставя допълнителна информация на Комисията.

8 Комисията приключва процедурата по отношение на придобиването на значителните дялови участия, реализирано в рамките на Европейския съюз, с приемането на Решение 2011/5/ЕО от 28 октомври 2009 година относно данъчна амортизация на финансовата репутация за придобиване на значителни дялови участия в чуждестранни дружества C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), приведена в действие от Испания (ОВ L 7, 2011 г., стр. 48, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

9 С обжалваното решение се обявява за несъвместима с общия пазар спорната схема, която се състои в данъчно предимство, позволяващо на испанските дружества да амортизират финансовата репутация, която произтича от придобиването на дялово участие от чуждестранни дружества, в случаите, в които тази схема се прилага по отношение на придобивания на дялови участия в дружества, установени в рамките на Съюза.

10 Член 1, параграфи 2 и 3 от обжалваното решение дават възможност обаче да продължи прилагането на спорната схема, в съответствие с принципа на защита на оправданите правни очаквания, по отношение на придобивания на дялови участия, извършени преди публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на решението на Комисията за започване на официална процедура по разследване на 21 декември 2007 г., както и по отношение на придобивания на дялови участия, чието осъществяване, подлежащо на задължително одобрение от регулаторен орган, до който е било изпратено уведомление за операцията преди тази дата, е започнало по неотменим начин преди 21 декември 2007 г.

Производство и искания на страните

11 Настоящата жалба е подадена от жалбоподателя в секретариата на Общия съд на 18 май 2010 г.

12 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 30 септември 2010 г., Комисията повдига възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд.

13 На 16 ноември 2010 г. жалбоподателят представя становището си относно възражението за недопустимост, направено от Комисията.

14 На 8 юни 2011 г. на основание член 14 от Процедурния правилник на Общия съд и по предложение на осми състав Общият съд решава да препрати делото на разширен състав.

15 По доклад на съдията докладчик Общият съд (осми разширен състав) решава да открие устната фаза на производството, за да се произнесе по възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията, и да постави въпроси на страните. Те отговарят на тези въпроси в определените срокове.

16 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 24 октомври 2011 г.

17 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени член 1, параграф 1 от обжалваното решение,

— да отхвърли възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията,

— да разпореди продължаване на производството и да определи срок, който да не подлежи на удължаване с оглед на недължимото забавяне на производството, на Комисията за представяне на писмената защита,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

18 Комисията моли Общия съд:

— да обяви жалбата за недопустима,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

19 Становището на жалбоподателя по възражението за недопустимост съдържа и искане за процесуално-организационни действия, насочено към това Общият съд да поиска от Комисията, от една страна, да му представи исканията за предоставяне на информация за данъкоплатците, които са се възползвали от спорната схема, отправени от нея до Кралство

Испания в хода на процедурата по разследване, както и отговорите, получени от последното, и от друга страна, да посочи дали тя е узнала точния брой и самоличността на получателите по спорната схема до октомври 2009 г.

От правна страна

20 Комисията изтъква, че настоящата жалба е недопустима, с мотива че жалбоподателят не е доказал нито че е имал правен интерес, нито че е лично засегнат от обжалваното решение.

21 Следва да се започне с обсъждането на второто възражение за недопустимост, повдигнато от Комисията.

22 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС, „[в]сяко физическо или юридическо лице може да заведе иск, съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение“.

23 След като обжалваното решение е прието в резултат на официалната процедура по разследване и то не е било адресирано до жалбоподателя, личното му засягане трябва да се преценява според критериите, определени в Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 197 и 223). Така че жалбоподателят трябва да докаже, че обжалваното решение се отнася до него поради някои присъщи за него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин както адресата на решението (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия, C-298/00 P, Recueil, стр. I-4087, точка 36 и цитираната съдебна практика).

24 По същество жалбоподателят изтъква главно своето качество на получател по спорната схема, за да докаже, че е лично засегнат от обжалваното решение, с което схемата се обявява за неправомерна и за несъвместима с общия пазар.

25 Съгласно постоянната съдебна практика по принцип е допустимо предприятията да подават жалба за отмяна на решение на Комисията, с което се забранява схема за предоставяне на помощи в даден сектор, само ако те са засегнати от решението поради принадлежността си към съответния сектор и поради качеството си на потенциален получател по посочената схема. Всъщност по отношение на посоченото предприятие такова решение представлява мярка с общо приложение, която се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категория лица, посочени общо и абстрактно (вж. Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 11 юни 2009 г. по дело Acegas/Комисия, T-309/02, Сборник, стр. II-1809, точка 47 и цитираната съдебна практика).

26 Щом обаче предприятието жалбоподател е засегнато от разглежданото решение не само като предприятие от съответния сектор, което може да бъде потенциален получател по разглежданата схема за помощи, но и като действителен получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на тази схема и чието възстановяване е разпоредено от Комисията, то е лично засегнато от посоченото решение и подадената от него жалба срещу това решение е допустима (вж. в този смисъл Решение на Съда от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия, C-15/98 и C-105/99, Recueil, стр. I-8855, точки 34 и 35 и Решение на Общия съд от 10 септември 2009 г. по дело Banco Comercial dos Açores/Комисия, T-75/03, непубликувано в Сборника, точка 44).

27 При това положение е необходимо да се провери дали жалбоподателят има качеството на действителен получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на схемата за помощи, разглеждана в обжалваното решение, възстановяването на които е разпоредено от

Комисията (вж. в този смисъл Решение на Съда от 9 юни 2011 г. по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия, C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, Сборник, стр. I-4727, точка 53 и цитираната съдебна практика).

28 В това отношение, на първо място, жалбоподателят изтъква, че е придобил дялови участия в гръцката група Metal Industry of Arcadia C. Rokas, SA през 2008 г. и 2009 г. и че обжалваното решение налага възстановяване от получателите на помощите, свързани с операциите след 21 декември 2007 г. На второ място, той поддържа, че също така е лично засегнат и при операциите, осъществени от него преди 21 декември 2007 г.

29 Що се отнася до операциите след 21 декември 2007 г., трябва да се изтъкне, че жалбоподателят не представя никакво доказателство, че спорната схема е прилагана по отношение на придобиването на неговите дялови участия в съответната гръцка група. Така например в писменото си становище той изтъква само намерение да прилага посочената схема и в съдебното заседание потвърждава, че не е заявявал такова прилагане в нито една от данъчните си декларации.

30 Следователно в това отношение жалбоподателят не се намира в положение, различно от положението на всяко друго предприятие, осъществило операция, която може да се ползва от спорната схема, и следователно той е потенциален, а не реален получател по посочената схема (вж. в този смисъл Решение по дело Acegas/Комисия, посочено по-горе, точки 51—54). Вследствие на това той не може да бъде разглеждан като лично засегнат от обжалваното решение за операциите, осъществени след 21 декември 2007 г.

31 Що се отнася до операциите, осъществени преди 21 декември 2007 г., жалбоподателят доказва своето качество на реален получател по спорната схема. Всъщност в приложение към писменото си становище относно възражението за недопустимост той прилага документ, доказващ, че той е приложил спорната схема към придобиването на дялови участия веднъж на 23 април 2007 г. в установено в Обединеното кралство дружество и след това — на 1 декември 2004 г. и 1 декември 2005 г. в установено в Гърция дружество. Същевременно обаче, по силата на член 1, параграф 2 и на член 4, параграф 1 от обжалваното решение, той не е засегнат от задължението за възстановяване, предвидено в това решение.

32 В това отношение жалбоподателят поддържа, първо, че признаването на личното засягане на жалбоподател от акт, с който една помощ е обявена за несъвместима, не може да бъде ограничено в случаите, в които посоченият акт налага възстановяване на тази помощ. В конкретния случай той бил лично засегнат поради неговата принадлежност към затворен кръг от получатели на помощта, броят и самоличността на които били определени и подлежали на проверка при приемането на обжалваното решение. По този пункт той иска от Общия съд да уважи молбата му за процесуално-организационните действия, споменати в точка 19 по-горе. Активното участие на жалбоподателя в официалната процедура по разследване, доказано по-конкретно от срещата на неговите представители с Комисията от 16 април 2008 г., посочено в съображение 11 от обжалваното решение, както и посочването в съображение 2 от обжалваното решение на закупуването на дялове в дружеството Scottish Power доказвали, че неговото особено положение е взето под внимание и че то следователно е лично засегнато.

33 Преди всичко следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика възможността да се определи с по-голяма или по-малка точност колко или дори кои са правните субекти, по отношение на които се прилага дадена мярка, не предполага по никакъв начин, че същите трябва да бъдат разглеждани като лично засегнати от тази мярка, ако е безспорно, както е в настоящия случай, че това прилагане се осъществява по силата на обективно правно или фактическо положение, определено от въпросния акт (вж. в този смисъл Решение на Съда от 22 ноември 2001 г. по дело Antillean Rice Mills/Съвет, C-451/98, Recueil, стр. I-8949, точка 52 и Решение на Общия съд от 11 юни 2009 г. по дело Confservizi/Комисия, T-292/02, Сборник,

стр. II-1659, точка 53). Затова не следва да се разпореди искането от жалбоподателя процесуално-организационно действие, което по същество цели да се определи дали Комисията е била в състояние да установи самоличността на получателите по спорната схема.

34 Всъщност наистина в съдебната практика е прието, че един жалбоподател може да бъде лично засегнат поради активното си участие в процедурата, довела до приемането на обжалвания акт. Разглеждани са били обаче особени положения, при които жалбоподателят е заемал позиция на преговарящ — ясно очертана и тясно свързана със самия предмет на решението, поставяща го във фактическа обстановка, която го отличава от всяко друго лице (вж. в този смисъл Решение на Съда от 9 юли 2009 г. по дело 3F/Комисия, C-319/07 P, Сборник, стр. I-5963, точки 85—95 и цитираната съдебна практика).

35 В конкретния случай обаче жалбоподателят се ограничава с това да представи писмено становище, както и 31 други заинтересовани страни, и неговите представители са участвали, заедно с представители на третите заинтересовани страни, в среща с Комисията на 16 април 2008 г. Тези обстоятелства не са в състояние да докажат, че той е заемал позиция на преговарящ, позволяваща да се признае личното му засягане.

36 Макар и жалбоподателят да твърди, че това участие в официалната процедура по разследване, както и посочването на обстоятелството, че той е закупил дялове от Scottish Power, в обжалваното решение доказват, че неговото особено положение е било предмет на задълбочени дискусии, които са в състояние да докажат личното му засягане по силата на Решение на Общия съд от 22 ноември 2001 г. по дело Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Комисия (T-9/98, Recueil, стр. II-3367), той не представя доказателство, което да позволи да се приеме, че неговото положение е сравнимо с това на жалбоподателя по делото, по което е постановено това съдебно решение.

37 Всъщност в Решение по дело Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Комисия, посочено по-горе (точки 80—82), приемането на разпоредбата на германския данъчен закон, обявена за несъвместима с разглежданото решение на Комисията, е мотивирано по-конкретно с особеностите на положението на жалбоподателя. Това особено положение е било предмет не само на писмено становище от страна на германското правителство и на дружеството майка на жалбоподателя, но и на задълбочени обсъждания между това правителство и Комисията. Освен това германското правителство е предложило на Комисията да прилага спорната разпоредба само към жалбоподателя и то да я уведомява поотделно за всички други евентуални случаи на прилагане на тази разпоредба. Комисията е разгледала в своето решение това предложение и е посочила мотивите, поради които тя не може да го приеме.

38 В настоящия случай обаче жалбоподателят не е представил никакво доказателство, от което да е видно, че е налице особено положение, което да е било предмет на задълбочено обсъждане между испанското правителство и Комисията. Затова няма никакво съмнение, че приемането на спорната схема не е било мотивирано от отчитането на неговото особено положение. Обстоятелството, че закупуването на дялове от Scottish Power от страна на жалбоподателя е посочено в съображение 2 от обжалваното решение, не означава също така, че е отчетено особеното му положение, тъй като това посочване е само примерно.

39 Жалбоподателят твърди, на второ място, че изключването на извършените до 21 декември 2007 г. операции от обхвата на задължението за възстановяване по силата на принципа на защита на оправданите правни очаквания, от една страна, не е окончателно поради подадената от Deutsche Telekom по дело T-207/10 жалба срещу този пункт от разпоредителната част на обжалваното решение, и от друга страна, то не се налага на националните юрисдикции, в които са подадени жалби от неговите конкуренти.

40 Както основателно изтъква Комисията, с тези доводи жалбоподателят смесва условието за допустимост на личното засягане с това на правния интерес. Всъщност, макар и правният интерес да може да бъде доказан по-конкретно с подадени пред националния съд жалби след

подаването на жалба пред съда на Съюза (Решение на Общия съд от 22 октомври 2008 г. по дело TV 2/Danmark и др./Комисия, T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, Сборник, стр. II-2935, точки 78—82), личното засягане на едно физическо или юридическо лице се преценява към деня на подаване на жалбата и зависи само от обжалваното решение. Така например лице, лично засегнато от решение, с което дадена помощ се обявява за несъвместима с общия пазар и с което се разпорежда нейното възстановяване, продължава да бъде лично засегнато, дори и впоследствие да се окаже, че от него няма да се търси възстановяване (вж. в този смисъл Решение по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия, посочено по-горе, точка 56 и заключението на генералния адвокат Trstenjak по това дело, Сборник, стр. I-4727, точки 81 и 82).

41 Освен това следва да се припомни, че за да бъде лично засегнат от обжалвания акт, жалбоподателят трябва да докаже своята принадлежност към един затворен кръг, т.е. към група, която не може вече да бъде разширявана след приемането на обжалвания акт (вж. в този смисъл Решение на Съда от 26 юни 1990 г. по дело Sofrimport/Комисия, C-152/88, Recueil, стр. I-2477, точка 11 и Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 63).

42 В настоящия случай от това следва, че евентуалната отмяна на член 1, параграф 2 от обжалваното решение от Общия съд и следващото от това възстановяване на спорните помощи от жалбоподателя, както и жалбите пред националния съд, освен че са чисто хипотетични, щом като жалбоподателят е приел в отговор на писмени въпроси от Общия съд и в съдебното заседание, че пред националния съд не е подавана каквато и да е жалба, не позволяват да се приеме, че той е лично засегнат.

43 Всъщност, доколкото жалбоподателят намира основание в жалбата, подадена по дело T-207/10, за твърдението си, че отказът да му се позволи да оспори неблагоприятния за него пункт от разпоредителната част на обжалваното решение, като същевременно приема допустимостта на тази жалба срещу благоприятния за него пункт от разпоредителната част на обжалваното решение, в крайна сметка го лишава от ефективна съдебна защита, следва да се припомни, че Съюзът е съюз, основан на правото, в който актовете на неговите институции са предмет на контрол за съответствие с Договора и с общите принципи на правото, част от които са основните права. Ето защо частноправните субекти трябва да разполагат с ефективна съдебна защита на правата, които черпят от правния ред на Съюза. Същевременно обаче жалбоподателят изобщо не е лишен от каквато и да било ефективна съдебна защита. Всъщност, макар и настоящата жалба да бъде обявена за недопустима, няма никаква пречка жалбоподателят да предложи на националния съд, в рамките на споровете пред национална юрисдикция, на каквито спорове той се позовава, в които се изтъкват правни основания от естество отново да се постави на обсъждане отсъствието на задължение за възстановяване, с което той се ползва по силата на обжалваното решение, да отправи преюдициално запитване на основание член 267 ДФЕС, за да се оспори валидността на обжалваното решение в частта му, в която се установява несъвместимостта на спорната схема (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 24 март 2011 г. по дело Freistaat Sachsen и др./Комисия, T-443/08 и T-455/08, Сборник, стр. II-1311, точка 55 и цитираната съдебна практика).

44 От изложеното дотук следва, че жалбоподателят не е лично засегнат от обжалваното решение.

45 Жалбоподателят изтъква при условията на евентуалност, че той не е длъжен да доказва, че е лично засегнат от обжалваното решение по силата на последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС. Обжалваното решение съставлявало всъщност подзаконов акт, който го засяга пряко и който не съдържа мерки за изпълнение.

46 В настоящия случай обжалваното решение не можело да бъде квалифицирано като акт, който не съдържа мерки за изпълнение. Всъщност в член 6, параграф 2 от обжалваното решение се посочва съществуването на „национални[…] мерки, предприети за изпълнение до пълното

възстановяване на помощта, предоставена съгласно [спорната] схема“. Самото съществуване на тези мерки за възстановяване, които съставляват мерки за изпълнение, е основание обжалваното решение да бъде считано за акт, съдържащ мерки за изпълнение. Всъщност тези мерки ще могат да бъдат оспорвани пред националния съд от техните адресати.

47 Освен това, ако това се наложи, тези мерки ще могат да бъдат оспорвани от жалбоподателя в хипотезата, в която, както той претендира (вж. точка 39 по-горе), задължението за възстановяване бъде приложено по отношение на него. Освен това, както изтъква Комисията в съдебното заседание, мерките за изпълнение на обжалваното решение не се свеждат само до тези мерки за възстановяване, а включват всякакви мерки, които имат за цел прилагането на решението за несъвместимост, между които е и мярката, състояща се в отхвърляне на искане за ползване на разглежданото данъчно предимство, отхвърляне, което жалбоподателят също ще може да оспори пред националния съд. Вследствие на това трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че обжалваното решение нито съдържа, нито се нуждае от мерки за изпълнение, за да произведе действие, като се има предвид, че то автоматично би попречило на по-нататъшното прилагане на спорната схема от получателите по нея и от Кралство Испания.

48 От това следва, че обжалваното решение съдържа мерки за изпълнение и че въз основа на това, без да е необходимо произнасяне по естеството на подзаконов акт на посоченото решение, изтъкнатият при условията на евентуалност довод от жалбоподателя, основан на последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС, следва да бъде отхвърлен.

49 С оглед на гореизложеното жалбата следва да се отхвърли като недопустима, без да бъде необходимо да се разглежда първото възражение за недопустимост, повдигнато от Комисията, изведено от липсата на правен интерес на жалбоподателя.

По съдебните разноски

50 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник страната, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да понесе направените от него съдебни разноски, както и тези на Комисията в съответствие с исканията на последната.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Iberdrola, SA да заплати съдебните разноски.

Truchot Martins Ribeiro Wahl

Soldevila Fragoso Kanninen

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 март 2012 година.

Подписи